

SMAASTYKKER.

Ved

L. F. la Cour.

EN HILSEN FRA INGEMANN.

det Brev, som Ingemann ^{10/1} 1837 sendte Grundtvig fra Sorø, skriver han *):

Jeg har sendt min „Holger Danske“ ind til Pressen, og jeg tænker, han om et Par Maaneder skal gjøre Dig sin Opvartning.

Paa dette Brev svarede Grundtvig ^{12/1} uden dog at nævne det Værk, som han altsaa kunde vente sig fra Ingemann, men dernæst ser det ud til, at Foraar og det meste af Sommeren maa være gaaet, uden at de to, der ellers stadig skrev til hinanden, vekslede Breve, idet Ingemann først ^{9/9} lod høre fra sig. Imidlertid var „Holger Danske“ udkommen, og i det Eksemplar, Ingemann sendte Grundtvig, og som er i vort Værge, skrev han følgende Linier, der, saavidt bekendt, ikke før har været trykte:

*) Se Grundtvig og Ingemann. Brevveksling 1821—59, udgivne af Svend Grundtvig, S. 192.

Til Grundtvig.

Her gjaester Dig en gammel ærlig Frænde;
 I Dig han kender glad sin Stammes Aand.
 Hvert Træk, Du af hans danske Æt kan kjende,
 Ledsager han med Tryk af Broderhaand.

B. S. Ingemann.

ET LILLE MINDE FRA 64. *)

Da jeg i December 1914 med min Familie flyttede ind i det kendte Sted i Rolighed i Sorø, der oprindelig opførtes af daværende Pastor Zeuthen, for hvem det tjente som Bolig i 4 Aar, og senere beboedes af flere af Akademiets Lærere, saaledes Overlærer Kiellerup, bragte det mig til at sende Stiftsprovst Fr. Zeuthen, Søn af Husets første Beboer, en Hilsen, hvori jeg bl. a. skrev:

. . . [jeg har] gaaet og indlullet mig i tanker om, at der til dette sted knytter sig mange og forhaabentlig gode minder for Dem, og da jeg nu af erfaring ved, hvilken betydning minderne har, fik jeg lyst til at sende Dem disse linjer.

Som Svar herpaa modtog jeg faa Dage efter (²⁶/₁₂ 1914) fra Stiftsprovst Zeuthen et Brev, hvori det bl. a. hedder:

*) Mulig vil man finde, at dette Stykkes Indhold kun uegentligt hører Sorø Amt til, men vi mener dog at kunne forsvare at optage det. Det kan da ogsaa i dette Aar, 1920, med de store Begivenheder for vort Land staa som et lille Minde om 1864, da vi mistede, hvad der i Aar — i al Fald tildels — er bleven genvundet.

. . . Deres venlige Hilsen, som jeg takker Dem for, bragte mig Deres Fader i Erindring. De er jo Søn af den la Cour, der var Forstander for Lyngby Landbrugsskole, og som i 1864 var Officer ved 3^{die} Regiment og bl. a. den 18de April modigt og heldigt afslog et Angreb paa et af Brohovederne i Sundeved. Da Regimentet vendte tilbage fra Krigen, blev Deres Faders Kompagni en Nat indkvarteret i Korsør. Deres Fader fik Kvarter hos Præsten *), hos hvem en Ven af mig, afsk. Provst Leth **), havde været Huslærer. Leth stod i Krigen ved samme Regiment som Deres Fader. Han havde fra Menig tjent sig op til Løjtnant og var, da Als blev erobret 29. Juni, haardt saaret falden i Fjendens Haand og laa paa Augustenborg Lazareth. Deres Fader blev vist op paa cand. Leths Værelse, der endnu stod med Møbler og Bøger, som da denne forlod det for at drage i Felten. Da Deres Fader kom op paa Værelset, kom dets tidligere Beboer i hans Tanker, ligesom De ved at flytte ind i det Hus, Fader har bygget, mindes os, der engang har færdedes i det. Det er denne Følelse af, at Huset, Værelset, Stedet og Menneskene, som bor og færdes der, [hører sammen], som jeg mener, at De har taget i Arv efter Deres Fader. Denne satte sig straks ned og skrev til Leth og gav en Skildring af, hvorledes alt saa ud i Værelset, Bøgerne, Skrivebordet, paa hvilket der laa en Stump Lak o. s. v. Dette Brev med Minde om en tidligere fredelig Tilværelse maa have gjort et hyggeligt Indtryk paa Leth, der laa under de krigerske Omgivelser. Leth har senere læst Brevet for mig. Det var et udmærket Brev. Men jeg betragter Deres Brev fra Faders gamle Hus som et lignende Minde om forrige gode Tider. Jeg har forresten kun kort Tid haft mit Hjem i dette Hus, da Fader byggede det, kort før min Broder og jeg blev Studenter, efter

*) M. Wad (1816—1897).

***) C. F. Leth til Allerup-Davinde (1836—).

hvilken Tid vi kun kom hjem til det i Ferierne, og Fader kun beboede Huset i 4 Aar. Huset er bygget i Haven til den gamle Præstegaard, hvis Facade vendte ud til Hovedgaden, og hvis Have gik ud til Rolighed. Hvor Huset nu staar, stod tidligere et Lysthus omgivet af mægtige Lindetræer.

Dette Brev, der bragte mig en hidtil ukendt Oplysning, medførte, at jeg henvendte mig til afsk. Provst Leth, der ^{10/1} 1915 tilskrev mig, at det glædede ham, at han kunde imødekomme mit Ønske og sende det omtalte Brev, „som var mig til stor Glæde og Opmuntring“. Og han føjer til: „Uagtet dette Brev er mig et kært Minde . . . vil jeg dog skænke Dem det, mod at De sender mig en Afskrift deraf“. Dette gjorde jeg og beholdt altsaa med Tak Originalen, der lyder:

„Leth's Værelse“ hos Pastor Wad i
Korsør d. 4de Aug. 1864.

Om jeg end som sandt er mange Gange har havt til Hensigt at skrive Dem — eller, hvorfor dette fremmede kolde Ord, og jeg maa vel nok sige det — at skrive *Dig* til, saa har Ønsket derom dog aldrig været saa stærkt og levende hos mig som i denne Stund, da jeg, indkvarteret hos den venlige Præstefamilie her i Korsør, bliver viist op paa „Kandidat Leth's Værelse“. Indkvarteringens omflakkende Liv fører os mange Steder om, men jeg anede dog mindst, at jeg her skulde komme til at bo i Dine, i min Kammerats Værelse, — men vær vis paa, inderlig kjære Ven, Ingen, uden maaske dine Forældre og Søkende, kunde betræde dem med en paa een Gang ærbødigere og kjærligere Følelse end jeg, — ja jeg maatte staa stille og se mig om, se alle de mange Ting herinde,

Dine Bøger, det gamle Skolebord, Sofaen hvor Du saa ofte har hvilet, Komoden, Pibebrættet med alle de gamle Piber, Din Seng, Billederne paa Væggen, hvor jeg gienkendte Dine Søstre, Basreliefferne, — kort sagt alt synes at fortælle mig om Dig, og om de Dage Du her har levet og om Din Gjerning her, skjøndt jeg jo aldrig har truffet Dig her, — men jeg forstod den dog, hele den forunderlige Hvisken, der udsladdres fra hver den mindste Ting herinde, der sikkert gjemmer saa mangt et Minde for Dig, — ja jeg forstod dem og deres Savn og Længsel efter Dig, og det forekom mig næsten, som om en god Aand havde ført mig her hen, for i deres Tjeneste at sende Hilsner fra dem alle hver og en til deres kjære Herre og Husbonde, der endnu en liden Stund er hindret i at vende hjem til alle sine længselsfuldt ventende Smaavæsner heroppe —, thi det kommer mig næsten for, at der skjuler sig en liden Husalf i alt herinde i Dit Værelse. Men de bede mig ogsaa sige Dig, at vente de end efter Dig med Længsel, Du maa dog aldrig ængstes for dem, thi indtil din kjærlige Haand atter kan pleje og passe dem, har en anden liden fin Haand, — Gud veed hvilken — overtaget Dit Hverv, tager varligt og ømt paa hver især, vaager nøje og med Omhu paa at intet forandres, vifter Støvet tilside, lader frisk Luft strømme ind til dem og sysler om dem med en Kjærlighed til dem, hartad som var det Dig selv. Derfor jeg skal hilse Dig fra Din Reol med alle de lærde Bøger, der staa pænt opmarcherede „en linie“ undtagen paa den nederste Hylde, hvor der synes at have staaet et drabeligt Slagsmaal mellem Kvarter og Folianter og gamle Kataloger, fra Dit Skrivebord, hvor Du endnu finder, som da Du forlod det, „Mynsters efterladte Breve,“ Ingerslevs latinske (højest nødvendige) Ordbog, Ingemanns Levnetsbog, Din gamle Regnetavle med den store Revne, de forslidte Blikhjørner og de smukke Vidnesbyrd om Din Tegnekunst, Askeballen med det betydnings-

fulde C. L. paa Siden og i sit Indre trofast gjemmen-
de nogle gamle Kobberskillinger, et Øre af Din Mund-
thekop samt en gammel Cigarstump, — Blækkuset
med det grinende Satyrbillede og Dit Signet, (her kan
Du se det: *) Desuden skal jeg hilse fra
Tobakskassen, de tomme Tobakspunge, „Dag og Nat“,
„Vaar, Sommer, Høst og Vinter“, der jo alle have
Plads herinde, fra Ingemanns venlige Billede ved
Guldhornet, Morten Luthers aabne frejdige Billede
lige heroverfor, — Vennernes Klynge, — Sorø, Lau-
ra, Georgia og Theilmann **) her over Sofaen og
sluttelig en Hilsen fra „Yduns Gjenkomst fra Valhal“,
— hun komme ogsaa til Dig, min inderlig kjære Ven,
og til vor syge og betrængte Moder, vort elskede
Danmark.

Jo, jeg mærker nok, at jeg ikke i Aften er i en
saa livlig Stemning, at jeg kan sende Dig et saadant
opmuntrende Brev, som jeg dog helst vilde, men Du
tager dog tiltakke med min Villie; jeg følte mig saa-
danne hendragen til Dig ved at træde herind, at jeg
syntes absolut jeg maatte skrive.

Fra de prægtige Præstefolk og deres væne Datter-
lil tillige med de øvrige Børn her skulde jeg sikkert
hilse Dig, vidste de jeg skrev. De holde svært meget
af Dig; vi sadde før en Timestid henede, og Sam-
talen drejede sig mest om Dig og Dine derhjemme i
Horne, — jeg maatte fortælle dem alt, hvad jeg vid-
ste fra først til sidst om Din Deltagen i Kampen der-
ovre, og hvad vi senere havde hørt fra Dig, — det
er underligt saa let man kommer til at holde af Folk,
naar man har fælles kjære Venner og fælles Sympa-
tier, man mærker det strax; — jeg kom her først Kl.

*) Brevskriveren har her anbragt en Klat rødt Lak, hvori
Aftryk af Leths Signet C. L.

**) Laura Leth gift med Pastor Rasmus Lauritz Balslev til
Paarup. Georgia Leth, senere gift med Valgmenigheds-
præst Jørgen Theilmann.

9 i Aftes, havde aldrig seet dem før, talte med dem til Kl. 10 og rejser imorgen tidlig Kl. 4^{1/2}, saa jeg næppe seer dem mere denne Gang, og dog synes jeg nu helt godt at kjende dem.

.....

Kjære Ven, der var jo saa meget, jeg kunde ønske at skrive til Dig om, men nu maa jeg slutte, — Gud give at Du maa have det nogenlunde godt, — Hurra for den Dag, da vi atter have Dig rask og frisk imellem os, det skal ingen raabe af fuldere Hjærte og Bryst end

Guds Fred.

Din nye Dusbroder
Jørgen la Cour.
